

Morzsák a korinthusi levelezésből

11. ÉPÍTŐ SZABADSÁG

„Minden szabad nekem, de nem minden használ. Minden szabad nekem, de ne váljak semminek a rabjává.” (1Kor 6,12)

Kereszténynek lenni a szertartási törvény alatt élő zsidók szabályrendszeréhez képest hallatlanul nagy szabadság volt. Évszázadokkal később Luther a középkori egyház szabályrendszerével szemben ugyanezt a szabadságot fedezte fel. A keresztény szabadság alapja a hit általi megigazulás. Nem azért tartozunk Krisztushoz, mert szigorú szabályok szerint élünk, hanem azért, mert ő szeret minket és életét adta értünk.

Pál apostol azonban látja az új szabadság szükséges korlátait is. Az nem szabadság, ha szabadon lerombolom testi és lelki életem alapjait. Mint ahogy az sem szabadság, ha a szabadság illúziójával új szolgaság alá hajtom a fejemet. A valódi szabadság az, ami épít, a valódi szabadság az, amelynek *nem válok rabjává*.

A szentség útján minden szabályrendszernél megbízhatóbb zsinórmérték ez a két alapelv. Szabad megnézni a show-műsort és a filmet, szabadon belevethetem magam az internet vagy a blogok világába, szabad elmennem táncolni és szórakozni, szabad rágyújtanom, szabad söröznöm és boroznom, szabad finomabbnál finomabb ételeket fogyasztanom, mindegyik szabad nekem, amíg nem ütközik Isten erkölcsi törvényébe. De vajon mindegyik épít-e? Vajon mindegyik *mindig* épít-e? Vajon hasznomra válik-e testileg és lelkileg? És ami talán még fontosabb: nem válok-e egyiknek vagy másiknak rabjává? A világ is ismeri az alkohol-, nikotin-, és internet-függőség fogalmát, nem beszélve a szükségtelen elhízásról vagy a szórakozással és munkával kapcsolatos adrenalin-függőségről. Szánalmas szabadság az, amelyiknek a vége a pszichológus szobája, tönkrement kapcsolatok vagy akár a hajléktalanság pokla. Még szánalmasabb azonban az a szabadság, amely az élő Isten helyére újból bálványokat állít és azokat imádja.

Pál apostol szeretettel figyelmeztet: ne kótyavetyéljük el Krisztusban kapott szabadságunkat!